

Escriptor, editor i crític literari, va fundar l'editorial Barcanova i va guanyar premis com ara el Carlemany, el Crexells i el Pin i Soler

Mor Joan Agut

David Castillo
BARCELONA

L'escriptor, editor i crític literari Joan Agut (Barcelona, 1934) va morir diumenge després de tenir durant més d'un any una malaltia degenerativa. Agut passarà a la història de la cultura catalana com un personatge polièdric, capaç de reinventar-se. El determinisme de la seva vida el va abocar a escriure. Ens comenta la seva filla Clara que, durant l'últim any, els únics moments de consciència van ser per explicar que estava escrivint una novel·la de gossos i gats, que es quedarà inèdita com encara ho són les seves tres últimes obres, rebutjades pels editors en aquests temps de crisi profunda.

En un dels seus últims textos publicats *La pau dels orígens*, homenatge al seu editor Isidor Cònsul-, tanmateix, Agut declarava que després de refusar-li un llibre un escriptor no se sentia gaire feliç, però ell, en canvi, l'havia d'assumir perquè havia descartat centenars de novel·les durant més de trenta anys d'editor.

No s'entén la història de l'edició a Catalunya sense la seva intervenció. Les circumstàncies el van portar a fer d'editor. Després d'haver treballat de peixater al mercat d'Hosta-

Joan Agut va ser finalista del premi Sant Jordi, i va tenir diversos guardons ■ PERE VIRGILI

francs, Agut va decidir emigrar a París seguint la petja bohèmia de Miller i Hemingway. Allà connectaria amb els cercles de la resistència catalanista i es vinculava al Front Nacio-

nal de Catalunya, com sovint li agradava recordar.

De tornada, passaria dècades dirigint editorials com ara Bruguera i Edhasa abans de fundar Barcanova i Thassàlia, on la rela-

ció amb els socis acabaria de manera traumàtica. Lluny de desanimar-se, el canvi l'impulsaria cap a l'austeritat, mantenint les formes i un aspecte impecable, de senyor.

Del renaixement, el 1997 sorgiria un escriptor insaciable, que va col·laborar durant més d'una dècada al suplement *Cultura* de l'Avui. Paral·lelament, forjaria una obra notable com a novel·lista, publicant un llibre cada any fins al 2007, quan la sort li va canviar. D'aquest període intens cal destacar premis importants com el Crexells a la millor novel·la del 2001 per *El mestre de Taüll*, el Carlemany del 2003 per *Pastís de noces* i el Pin i Soler del 2001 per *L'arbre de la memòria*. La seva obra predilecta, no obstant això, era *Gombó i míster Belvedere*, que va quedar finalista del Sant Jordi l'any 2000.

Era el 'senyor sense'

Quan en una entrevista del 2004 Lourdes Domínguez li preguntava com havia escrit una novel·la de 500 pàgines en nou mesos i nou llibres en set anys, Agut va dir que era el resultat de ser el *senyor sense*: "Sense cotxe, sense televisor, sense ordinador, sense segona residència, sense mòbil... Per no tenir, no tinc ni nòvia: sóc un amant en atur. Per tot plegat tinc molt de temps per dedicar-me a escriure, i a més tinc la constància d'escriure cada dia, fins i tot els caps de setmana." Qualsevol cultura amb cara i ulls el reivindicaria. ■

El metge de Michael Jackson, culpable

Redacció
LOS ANGELES

Conrad Murray, el metge que tractava Michael Jackson quan va morir —ara fa dos anys—, va ser considerat ahir culpable d'un delictes d'homicidi involuntari. D'aquesta manera, i a l'espera que se li imposi la pena que haurà de complir —que podria ser de fins a quatre anys de presó—, es va posar fi a un procés judicial que ha durat més de sis setmanes.

El jurat, format per dotze persones, va donar el seu veredictes de culpabilitat en el segon dia de deliberacions i ho va fer per unanimitat. ■

Martín Caparrós, nou premi Herralde

Redacció
BARCELONA

L'argentí Martín Caparrós (Buenos Aires, 1957) ha guanyat el XXIX premi Herralde de novel·la, dotat amb 18.000 euros i convocat per l'editorial Anagrama. L'obra guanyadora, *Los Living*, està protagonitzada per Nito, un *porteño* que veu com el seu pare i el seu avi moren en circumstàncies confuses, i es queda fascinat per la mort i pel trànsit al més enllà. *Los Living* ha estat qualificada pel jurat de "valenta, enlluernadora i plena d'humor i tristesses". ■

Tocsdecobla

Josep Pasqual

Cinc-cents articles d'anàlisi i reflexió

Des del periodisme es pot derivar cap a l'exposició de l'opinió personal, cap a la inducció a la reflexió, i cap a la crítica, la faceta més desagradada perquè per més que es trufi d'arguments, sempre es considera subjectiva. De fet, fins i tot quan se circumscriu en el simple oferiment

d'informació, l'objectivitat és un element bàsic. En qualsevol cas, l'exposició sempre ha de ser clara i diàfana i amb els contrastos suficients per tal de fer arribar al destinatari els elements necessaris perquè en confeccioni les seves pròpies conclusions. Perquè, de fet, l'única anàlisi vàlida és la d'aquest

destinatari. Tot el que no sigui això, és polemitzar de manera gratuïta i inútil.

El Punt Avui deu ser la plataforma informativa impresa d'àmbit generalista amb dedicació més constant a la música de cobla i a la sardana dels últims anys. Ja en fa més de trenta, distribuïts en diferents èpoques i amb

diferents accents, però tots els qui hem tingut cura d'aquest espai, des de Josep Ventura fins a Lluís Subirana, Jaume Nornell, Ignasi Piñol i jo mateix, hem coincidit en la voluntat d'exposar des d'aquesta finestra tots els arguments possibles en benefici no només d'una difusió generalista del fe-

nomen musical i social que protagonitzen cobla i sardana, sinó també d'una capacitat més gran d'anàlisi i un grau d'auto-crítica més alt, aspectes que en el sardanisme i en les cobles no són precisament del tot presents.

Si més no, aquesta ha estat sempre la voluntat en els Tocs de Cobla que

he signat jo, cinc-cents comptant-hi aquest, rarament escrits en primera persona, perquè sóc del parer que l'opinió personal és sovint, a més d'ineportant, un complement contraproduent per afavorir una reflexió que particularment em sembla imprescindible. Aquest ha estat el principi bàsic.